

USNESENÍ

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání konaném dne 23. 10. 2025 v Brně **odvolání obžalovaných Z. O., nar. XXXXX**, trvale bytem XXXXX, datová schránka XXXXX, a **obchodní korporace XXXXX**, IČO XXXXX, proti rozsudku Okresního soudu v Jihlavě ze dne 5. 6. 2025, č. j. 5 T 110/2024–239, a rozhodl

takto:

Podle § 256 trestního řádu se obě odvolání zamítají.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byli obžalováni Z. O. a obchodní korporace XXXXX, uznáni vinnými, a to každý z nich zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, 4 písm. d) trestního zákoníku, jehož se podle skutkových zjištění soudu I. stupně dopustili tím, že
 - 1) Z.O. uzavřel jako jednatel obchodní korporace XXXXX, IČO: XXXXX, v úmyslu se obohatit a s vědomím, že svým závazkům nebude schopen dostát, přesně nezjištěného dne v únoru 2022 v obci P. s poškozeným J. L. ústní dohodu o zápůjčce, na jejímž základě zaslal J. L. dne 24. 2. 2022 ze svého účtu č. XXXXX na účet obchodní korporace XXXXX č. XXXXX částku 300 000 Kč, a dne 21. 3. 2022 uzavřel s poškozeným J. L. smlouvu o zápůjčce na částku 1 400 000 Kč, do které zahrnul předchozí půjčku ve výši 300 000 Kč, na jejímž základě mu J. L. zaslal tentýž den ze svého účtu č. XXXXX částku 510 000 Kč, po telefonické domluvě zaslala jeho přítelkyně T. V. ze svého účtu č. XXXXX částku 340 000 Kč, a dne 22. 3. 2022 zaslala dcera J. L. I. L. ze svého účtu č. XXXXX částku 250 000 Kč, vše na účet obchodní korporace XXXXX č. XXXXX, přičemž v červnu 2022 vrátil Z.O. z účtu obchodní korporace XXXXX ve třech platbách na účet J. L. č. XXXXX částku 150 000 Kč, čímž poškozenému J. L., nar. XXXXX, trvale bytem P. , P., způsobil škodu ve výši 1 250 000 Kč,
 - 2) obchodní korporace XXXXX, za niž v jejím zájmu a v rámci její činnosti jednal Z.O., jehož jednání je právnické osobě přičitatelné podle § 7, § 8 odst. 1 písm. a) a odst. 2 písm. a) zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, ve znění pozdějších předpisů, uzavřela v úmyslu se obohatit a s vědomím, že svým závazkům nebude schopna dostát, přesně nezjištěného dne v únoru 2022 v obci P. s poškozeným J. L. ústní dohodu o zápůjčce, na jejímž základě zaslal J. L. dne 24. 2. 2022 ze svého účtu č. XXXXX na účet obchodní korporace XXXXX č. XXXXX částku 300 000 Kč, a dne 21. 3. 2022 uzavřela s poškozeným J. L. smlouvu o zápůjčce na částku 1 400 000 Kč, do které byla zahrnuta i předchozí půjčka ve výši 300 000 Kč, na jejímž základě J. L. zaslal tentýž den ze svého účtu č. XXXXX částku 510 000 Kč, po telefonické domluvě zaslala jeho přítelkyně T. V. ze svého účtu č. XXXXX částku 340 000 Kč, a dne 22. 3. 2022 zaslala dcera J. L. I. L. ze svého účtu č. XXXXX částku 250 000 Kč, vše na účet obchodní korporace

XXXXX č. XXXXX, přičemž v červnu 2022 byla z účtu obchodní korporace XXXXX vrácena ve třech platbách na účet J. L. č. XXXXX částka 150 000 Kč, čímž poškozenému J. L., nar. XXXXX, trvale bytem P. , P., způsobila škodu ve výši 1 250 000 Kč.

Za to byli oba obžalovaní odsouzeni, a to obžalovaný Z.O. podle § 209 odst. 4 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 3 let, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 5 let, a obžalovaná obchodní korporace XXXXX, podle § 209 odst. 4 trestního zákoníku s použitím § 18 odst. 1, 2 zákona o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim a § 68 odst. 1 trestního zákoníku, k peněžitému trestu ve výši 20 denních sazeb, přičemž jedna denní sazba činí 1.000 Kč, celkový peněžitý trest tedy byl uložen ve výměře 20.000 Kč.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byli obžalovaní Z.O. a obchodní korporace XXXXX, zavázáni k povinni společně a nerozdílně zaplatit poškozenému J. L., nar. XXXXX, bytem P. XXXXX, XXXXX P., škodu ve výši 1.250.000 Kč.

2. Uvedený rozsudek napadli oba obžalovaní prostřednictvím obhájce a opatrovníka včas podanými odvoláními, která směřují do všech výroků.

Obžalovaný O. ve svém odvolání uvádí, že soud pochybil, když dospěl k závěru, že bylo nepochybně zjištěno, že obžalovaný spáchal zločin podvodu dle § 209 odst. 1, 4 písm. d) trestního zákoníku. Vydané rozhodnutí soudu považuje obžalovaný Z.O. za nesprávné, nezákonné, vnitřně rozporné, nemající oporu v provedeném dokazování. Dle názoru obžalovaného napadené rozhodnutí soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci a dále rozhodnutím soudu byly porušeny základní zásady trestního řízení, neboť soud I. stupně nevyhodnotil provedené důkazy a z nich vyplývající skutkový stav správně a současně vyvodil nesprávné právní závěry o vině obžalovaných. Své odvolání pak obžalovaný Z.O. staví na níže uvedených námitkách, a to nesprávné právní posouzení jednání obžalovaného, porušení zásady totožnosti skutku, nezákonnost důkazů a jejich chybné hodnocení, procesní pochybení soudu a opomenutí zásady subsidiarity trestní represe. Obhajoba po celou dobu trestního řízení rozporovala popis skutku, kterého se měl obžalovaný údajně dopustit. Obžaloba nepřiléhavě propojuje údajné obohacení se s osobou obžalovaného Z. O., přičemž z obžaloby explicitně vyplývá, že 1) smlouvu o zápůjčce uzavřela s poškozeným společností XXXXX, 2) finanční prostředky byly poškozeným zaslány na bankovní účet společnosti XXXXX a 3) v červnu 2022 bylo ve třech platbách poškozenému vráceno celkem 150.000,- Kč taktéž společností XXXXX Tedy nemůže být pochyb, že pokud byly finanční prostředky ze smlouvy o zápůjčce zaslány na účet společnosti, tak sloužily k pokrytí jejich finančních závazků, a proto jediným případným subjektem, který z této finanční operace mohl mít případný prospěch, byla společnost XXXXX K jinému závěru by bylo možné dospět jedině pokud by si obžalovaný předmětné finanční prostředky např. přeposlal na svůj osobní bankovní účet a následně s nimi operoval jako fyzická osoba, avšak ve všech jednotlivých krocích od samého počátku figurovala pouze a výhradně společnost XXXXX Je zarážející, že soud má za prokázané, že jediným poškozeným je J. L., kterému měla vzniknout škoda ve výši 1.250.000,- Kč, přestože měl obžalované společnosti zapůjčit celkem pouze 810.000,- Kč. Jak totiž vyplývá ze spisu a zejm. výpisů z účtů, tak zbývající částku ve výši 590.000,- Kč neposlal na účet společnosti XXXXX J. L., nýbrž částku 250.000,- Kč poslala dcera poškozeného I. L. a částku 340.000,- Kč poslala přítelkyně poškozeného T. V., a to každá ze svého bankovního účtu na bankovní účet společnosti XXXXX I přes tento zřejmý nesoulad, kdy peníze měly prokazatelně zapůjčit celkem tři samostatné subjekty, soud jednoznačně uzavřel, že poškozeným je pouze jeden z nich, a to J. L. Obžalovaný také poukazuje na tu skutečnost, že smlouva o zápůjčce je z povahy věci tzv. reálným kontraktem, a nikoli kontraktem konsenzuálním. Pan J. L. je věřitelem společnosti XXXXX pouze co do částky 510.000,- Kč, kterou této společnosti poslal. Soud naprosto chybně vyhodnotil svědeckou výpověď svědka J. O. a listinný důkaz na č.l. 86 spisu, když uzavřel, že by obžalovanému v jeho finanční situaci nepomohl ani převod přislíbeného pozemku v O. Obžalovaný měl příslib darování pozemku v období, kdy došlo k uzavření zápůjčky, rok po uzavření smlouvy o zápůjčce s Shodu s prvopisem potvrzuje Mgr. Eva Procházková

poškozeným. Skutečnost, že otec obžalovaného zamýšlel darovat obžalovanému předmětný pozemek výhradně pro bytové potřeby není relevantní. Kupní cena, za kterou pozemek otec obžalovaného prodal, byla smluvními stranami kupní smlouvy sjednána na částku 3.800.000,- Kč. Pokud tedy byla uzavřena smlouva o zápůjčce na částku v celkové výši 1.400.000,- Kč, tak by částka získaná z prodeje pozemku zcela evidentně na pokrytí pohledávky poškozeného tuto pokryla. Soud dále naprosto chybně vyhodnotil i výslech samotného poškozeného, pokud uvedl, že obžalovaný zamlčel podstatné skutečnosti týkající se finanční situace obžalované. Nejenže poškozený o finanční situaci obžalované společnosti věděl, avšak mohl si při spravedlivé míře opatrnosti např. informace o exekučních řízeních společnosti z veřejně dostupné Centrální evidence exekucí za drobný poplatek zjistit. Rovněž došlo k porušení zásady totožnosti skutku, když trestní stíhání obžalovaného Z. O. bylo zahájeno pro jiný skutek, než pro který byl následně obžalován. Dále, jak vyplývá z protokolu o hlavním líčení, jež se uskutečnilo dne 29.5.2025, tak soud po výslechu svědků přistoupil k předložení důkazů procesním stranám dle § 213 odst. 1 trestního řádu, a to důkazům na čl. 1, 29, 37, 44-45, 49, 53, 61, 66, 67 a 81. Soud tedy kromě osobních materiálů obžalovaných a dalších listinných důkazů předložil zejména (úřední) záznamy vytvořené policejním orgánem, které však ze zažitě praxe důkazním prostředkem být nemohou. Z toho důvodu proto obhajoba vznesla námitku proti provedení výše uvedených listinných důkazů. V neposlední řadě má obhajoba po celou dobu za to, že postup orgánů činných v trestním řízení je v této věci v rozporu se zásadou subsidiarity trestní represe zakotvenou v § 12 odst. 2 trestního zákoníku. Obžalovaný Z.O. uvádí, že napadené rozhodnutí považuje za nesprávné, nezákonné a nemající oporu v provedeném dokazování. Dle názoru obžalovaného napadené rozhodnutí soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci a dále rozhodnutím soudu byly porušeny základní zásady trestního řízení, neboť soud I. stupně neprovedl všechny navržené důkazy, vyvozoval skutková zjištění z nezákonných důkazů, provedené důkazy vyhodnotil chybně a z nich i vyplývající skutkový stav, zároveň porušil i zásadu totožnosti skutku a současně vyvodil nesprávné právní závěry o vině obžalovaného. Nejenže soud z provedeného dokazování chybně vyhodnotil závěr, jak o vědomí obžalovaného o nemožnosti dostát svému závazku, tak nevědomí poškozeného o finanční stránce obžalované společnosti, tak nejen k těmto závěrům, ale zejména závěrům týkajícím se výpisů z bankovních účtů dospěl na základě nezákonně získaných důkazů, jejichž provedení nadto ještě postihl procesní vadou. Tendenční přístup k obžalovanému poté soud vystihl závěrem odůvodnění výše trestu, tudíž nemůže být sporu, že obhajoba v podstatě již od počátku řízení nemohla být úspěšná. Naprosto zásadní však je, že místo toho, aby byla celá věc řešena v rovině civilní, orgány činné v trestním řízení nerespektovaly zásadu subsidiarity trestní represe a spor byl veden v rovině trestní. Závěrem podaného odvolání proto obžalovaný Z.O. navrhnul, aby Krajský soud v Brně napadený rozsudek zrušil a rozhodl tak, že se obžalovaný Z.O. zprošťuje obžaloby.

Obžalovaná **obchodní korporace XXXXX**, ve svém odvolání uvádí, že z výpovědi Z. O. je možné dovodit závěr, že se tato osoba nedopustila protiprávního jednání, které je jí kladeno za vinu. Odvozeně pak ani obžalovaná obchodní korporace se tak nemohla dopustit protiprávního jednání, které je jí kladeno za vinu. Z důvodu, že jsou zde důvodné pochybnosti, ze kterých není možné jednoznačně prokázat závěr o naplnění znaku trestného činu podvodu dle § 209 odst. 1, 4 písm. d) trestního zákoníku u Z. O., zejména pak úmyslu dopustit se tohoto protiprávního jednání, nemůže být ani odvozena trestněprávní konstrukce odpovědnosti u obžalované obchodní korporace. Pro případ, že by se soud s námitkou uvedenou v bodě II. tohoto podání neztotožnil, tak pak nejsou splněny zákonné podmínky pro vznik trestněprávní odpovědnosti právnické osoby spočívající v tom, že k jednání došlo v zájmu právnické osoby. Z žádného provedeného důkazu není možné odvodit závěr, že jednání proběhlo v jejím zájmu, respektive, že by finanční prostředky obdržené na účet obžalované obchodní korporace byly užity v jejím zájmu. Činnost obchodní korporace pak byla nákup a prodej barev a laků, kdy tato skutečnost byla v rámci soudního řízení prokázána. Je tak zřejmé, že tak není ani splněna druhá podmínka trestní odpovědnosti právnických osob, tedy aby k protiprávnímu jednání došlo v rámci činnosti právnické osoby. Z výše uvedených

Shodu s prvopisem potvrzuje Mgr. Eva Procházková

důvodů proto obžalovaná společnost navrhla, aby odvolací soud, rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

3. Odvolací soud podle § 254 odst. 1 tr. řádu z podnětu obou podaných odvolání přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku i správnost postupu řízení, které jeho vydání předcházelo, avšak ani odvolání obžalovaného O., ani odvolání obžalované obchodní korporace XXXXX, důvodnými neshledal.
4. Pokud jde o výrok o vině ohledně obou obžalovaných, pak zde soud I. stupně podle názoru odvolacího soudu provedl dokazování v potřebném rozsahu (obžalovaný O. na doplnění dokazování ve veřejném zasedání odvolacím soudem již netrval), provedené důkazy náležitě zhodnotil a pokud dospěl k závěru, že tito obžalovaní spáchali trestnou činnost tak, jak je podrobně popsána ve výroku o vině napadeného rozsudku, včetně vymezení působení Z. O. ve firmě, pak tyto závěry nelze považovat za vadné a odvolací soud se s nimi zcela ztotožnil. Z odůvodnění napadeného rozsudku totiž vyplývá, nejen jaké důkazy soud nalézací ve věci provedl, ale zejména jak tyto hodnotí. I odvolací soud má za to, že oba obžalovaní jsou provedenými důkazy ve svém souhrnu z žalované trestné činnosti usvědčováni, neboť tyto přímé i nepřímé důkazy ohledně popsáných skutků skutečně právní teorií požadovaný uzavřený řetězec vytvářejí. Správně soud I. stupně po provedeném dokazování uzavřel, že oba obžalovaní v inkriminované době jednáním podrobně popsáním ve výroku o vině napadeného rozsudku každého z nich se týkajícího v bodech 1. a 2., sebe obohatili tím, že uvedli někoho v omyl a způsobili takovým činem na cizím majetku značnou škodu. Tím je také dána objektivní stránka žalovaného jednání.
5. Oba obžalované z žalovaného jednání vedle výpovědí svědků J. L. a J. O. blíže konkretizovaných v odůvodnění napadeného rozsudku v bodech 4. a 5., jednoznačně usvědčují listinné důkazy (zejména výpisy z účtů, potvrzení o platbách, smlouva o zápůjčce, výpisy z centrální evidence exekucí), jakož i další ve věci provedené důkazy, které soud I. stupně v odůvodnění napadeného rozsudku dostatečně podrobně rozebírá. I odvolací soud má vinu obou obžalovaných za prokázanou bez důvodných rozumných pochybností. Pokud jde o subjektivní stránku žalovaného trestného činu, pak ani zde odvolací soud ve světle zjištěných skutečností nepřisvědčil námitkám obou obžalovaných, byť velmi podrobně rozvedeným v podaných odvoláních. Je totiž nepochybné, že obžalovaný O. za obchodní korporaci svým jménem uzavřel smlouvu o zápůjčce s poškozeným L. na částku 1.400.000 Kč, a to konkrétně dne 21. 3. 2022, se splatností celé částky do 20. 4. 2022. Vzhledem k objemu exekucí na obžalovaného či jím řízenou obchodní korporaci v okamžiku uzavření uvedené smlouvy a převodu peněz od poškozeného (není přitom podstatné, že poškozený pro obžalovaného zajistil peníze i od osob jemu blízkých) si obžalovaný musel být vědom, že nebude schopen v takto relativně krátké době poškozenému peníze dle smlouvy včas vrátit, neboť prakticky neměl z čeho. Jestliže obžalovaný namítá, že dluh by eventuálně mohl zaplatit z peněz získaných prodejem pozemku případně mu darovaného jeho otcem – J. O., pak ani této námitce nelze přisvědčit, neboť otec obžalovaného jednoznačně uvedl, že sice chtěl obžalovanému předmětný pozemek darovat, ovšem pouze za tím účelem, že na něm bude obžalovaným postavena stavba, jinak nikoli. A tak se také později stalo, když obžalovaný žádný dům nestavěl, takže otec obžalovaného předmětný pozemek nakonec prodal jinému zájemci. Obžalovaný tedy pozemek neměl ve svém vlastnictví, měl ho od otce pouze účelově přislíbený. Obžalovaný takto zcela nepochybně věděl či s tím byl srozuměn, že jím řízená společnost nebude s ohledem na uvedený tento stav schopna tomuto závazku řádně dostát, tedy vědomě a úmyslně uvedl poškozeného J. L. v omyl. Tímto jednáním pak obžalovaný O., potažmo jím řízená obchodní korporace, na jejíž účet si obžalovaný peníze, které sám použil, nechal převést, způsobili uvedenému poškozenému L. majetkovou škodu ve výši 1.250.000 Kč, byť částku 150.000 Kč obžalovaný O. poškozenému L. vrátil teprve až dva měsíce po splatnosti předmětné smlouvy. I podle názoru odvolacího soudu je tak dána příčinná souvislost mezi jednáním obžalovaných (obou) a vzniklým následkem v podobě takto stanovené škody u poškozeného L.. Odvolání obžalovaných Shodu s prvopisem potvrzuje Mgr. Eva Procházková

přítom směřují zejména do hodnocení důkazů soudem I. stupně; do tohoto by odvolací soud však mohl zasáhnout jen tehdy, zjistil-li by nějakou logickou chybu, nebo došlo-li by k extrémnímu rozporu mezi provedenými důkazy a jejich následným zhodnocením, toto však ani v jednom případě nezjistil. Stejně tak nezjistil, že by nějaké důkazy zůstaly nalézacím soudem opomenuty. Ani v tomto směru tak nelze přisvědčit námitkám obžalovaných uvedeným v podaných odvoláních, když jednání každého z obžalovaných pak nalézací soud také správně kvalifikoval jako zločin podvodu podle § 209 odst. 1, 4 písm. d) tr. zákoníku. Odvolací soud neshledal důvodnou ani námitku obžalovaného O., že v popisu skutku napadeného rozsudku není dána jeho totožnost s popisem skutku z přípravného řízení, neboť i s ní, jakož i se všemi dalšími uplatněnými námitkami se nalézací soud v bodě 12. odůvodnění rozsudku naprosto přesvědčivě vypořádal. Výrok o vině ohledně obou obžalovaných proto odvolací soud jako správný a zákonný potvrdil, když v podrobnostech ve vztahu k tomuto výroku lze odkázat na dostatečně podrobné odůvodnění napadeného rozsudku nalézacím soudem, zcela v intencích ustanovení § 125 odst. 1 tr. řádu.

6. Pochybení pak také nebylo shledáno ani v celém výroku o trestu u obou obžalovaných, jež si podali odvolání. I zde soud I. stupně náležitě zjistil všechny skutečnosti rozhodné pro stanovení druhu a výše trestu a pokud obžalovanému O. s ohledem na zjištěné skutečnosti a další zákonné okolnosti, s přihlédnutím k jeho dosavadní bezúhonnosti, uložil trest odnětí svobody v trvání pouze 3 let, tj. jen mírně nad samou spodní hranicí zákonné trestní sazby ustanovení § 209 odst. 4 tr. zákoníku (prakticky přesně v její 1/6), při jejím rozpětí od 2 roků až do 8 let, a obžalované obchodní korporaci toliko peněžitý trest v nízké výměře 20.000 Kč, pak takto stanovený trest u každého z obžalovaných rozhodně nelze považovat ani za trest přísný, natožpak za trest nepřiměřeně přísný ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu, spíše naopak. Soud I. stupně totiž objektivně určil konkrétní společenskou škodlivost jednání každého z obžalovaných a v návaznosti na to ve svých závěrech zhodnotil vše i z pohledu ustanovení § 37 až § 39, § 41 a § 42 trestního zákoníku. Jelikož u obžalovaného O. vzhledem k osobě a poměrům pachatelů a okolnostem případu ještě lze dovodit zákonné podmínky pro podmíněný odklad uvedené v § 81 odst. 1 tr. zákoníku, postupoval nalézací soud zcela správně, když dospěl k závěru, že u něho uložený trest odnětí svobody je možné ještě podmíněně odložit, a to na přiměřenou zkušební dobu v trvání 5 let. Lze tedy konstatovat, že soud I. stupně dostatečně přihlédl ke všem zákonným okolnostem a takto celkově stanovené tresty jsou plně v souladu se zákonem, přičemž v podrobnostech ve vztahu ke každému z obžalovaných je možno opět zcela odkázat na důvody podrobně rozvedené v odůvodnění napadeného rozsudku.
7. Jako správný a zákonný pak odvolací soud potvrdil i výrok o náhradě škody (rozhodováno dle § 228 odst. 1 tr. řádu), jímž byla oběma obžalovaným uložena povinnost společně a nerozdílně zaplatit poškozenému J. L., nar. XXXXX, bytem P. XXXXX P., způsobenou majetkovou škodu, a to ve výši 1.250.000 Kč, neboť i tento výrok má oporu jak v provedeném dokazování, tak i ve výroku o vině ve vztahu k oběma obžalovaným.
8. Vzhledem k tomu, že odvolací soud shledal napadený rozsudek zcela správným a zákonným, nezbylo než odvolání obžalovaných Z. O. i obchodní korporace XXXXX, podle § 256 trestního řádu jako nedůvodná zamítnout.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm.a), b)cc), § 140 odst.1 trestního řádu).

Lze však proti němu **podat dovolání** (§ 265a odst. 1,2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

Shodu s prvopisem potvrzuje Mgr. Eva Procházková

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst. 1 trestního řádu).
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí **10.000,- Kč** (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Brno 23. října 2025

Mgr. Petr Hlavina v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Mgr. Eva Procházková